

Överklagande ingett den 7 december 2020 av Gesamtverband Verkehrsgewerbe Niedersachsen eV (GVN) av den dom som tribunalen (femte avdelningen) meddelade den 5 oktober 2020 i mål T-583/18, GVN mot kommissionen

(Mål C-666/20 P)

(2021/C 44/41)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Gesamtverband Verkehrsgewerbe Niedersachsen eV (GVN) (Ombud: C. Antweiler, Rechtsanwalt)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Förbundsrepubliken Tyskland, Land Niedersachsen

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska,

1. upphäva tribunalens dom av den 5 oktober 2020, GVN/kommissionen (T-583/18, EU:T:2020:466), vad avser punkterna 1 och 2 i domslutet
2. och, för det fall att överklagandet bedöms vara grundat, helt bifalla klagandens yrkanden i första instans, bifalla yrkandet i förstainstans, nämligen att ogiltigförklara Europeiska kommissionens beslut av den 12 juli 2018, C(2018) 4385 final (¹), och att förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klagandena har som första grund gjort gällande att tribunalen åsidosatt artikel 47.2 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och gjort sig skyldig till ett förfarandefel genom att helt ignorera klagandenas anföranden, vilka är relevanta för utgången i målet, avseende förutsättningarna för de tyska delstaterna, enligt 64a § i den tyska Personenbeförderungsgesetz (lagen om persontransport) (PBefG), att ersätta 45a § i nämnda lag med delstatlig lag.

Som andra grund har klagandena gjort gällande flera åsidosättanden av unionsrätten.

Unionsrätten har åsidosatts, eftersom tribunalen i punkt 36 i den överklagade domen konstaterat att det mellan parterna är ostridigt att den tyska lagstiftaren, genom 45a § och 8 § stycke 4 PBefG, utelämnat kompensation för offentlig transport av personer med abonnemang utställda för resor till och från utbildningsorten, från tillämpningsområdet för förordning nr 1370/2007 (²). Således har tribunalen inte beaktat att Förbundsrepubliken Tyskland inte har underrättat Europeiska kommissionen om vare sig 45a § eller 8 § stycke 4 PBefG, i enlighet med artikel 3.3 andra meningen i förordning nr 1370/2007.

Ett åsidosättande av unionsrätten föreligger dessutom genom att tribunalen, i punkterna 40 och 41 i den överklagade domen rättsstridigt medgett att en lagstiftare enligt artikel 3.3 i förordning nr 1370/2007 kan undanta allmänna bestämmelser om ekonomisk ersättning för allmän trafikplikt för elever, studenter och praktikanter från dess tillämpningsområde, men också begränsa tillämpningsområdet för detta undantag genom att ändra i ett sådant beslut och återinföra sådan kompensation i tillämpningsområdet för förordning nr 1370/2007. Denna enligt tribunalen tillåtna ändring är nämligen *actus contrarius* i förhållande till beslutet enligt artikel 3.3 andra stycket i förordning nr 1370/2007 och underkastas därför samma formella giltighetsvillkor som i detta fall inte är uppfyllda på grund av den uteblivna underrättelsen till kommissionen.

Slutligen föreligger ett åsidosättande av unionsrätten – närmare bestämt artiklarna 107 FEUF och 108.3 FEUF – att tribunalen slog fast, avseende den andra grunden för talan, att Land Niedersachsen på grundval av 7a § i Niedersächsisches Nahverkehrsgesetz (lag om lokaltrafik i delstaten Niedersachsen (NNVG)) inte beviljade statligt stöd åt företagen trots att alla kommunala företag beviljats samtliga finansiella resurser av de kommunala ansvariga enheterna, som Land Niedersachsen ställt till dessas förfogande. I motsats till vad tribunalen har gjort gällande är det inte möjligt att göra någon åtskillnad mellan de kommunala enheternas myndighetsutövning å ena sidan, och deras ekonomiska verksamhet i egenskap av delägarskap i de transportbolag som de kontrollerar, å andra sidan.

- (¹) Kommissionens beslut om att inte framställa invändningar angående en åtgärd som Land Niedersachsen beslutat om enligt 7a § Niedersächsisches Nahverkehrsgesetz (lag om lokaltrafik i delstaten Niedersachsen) (ärende SA. 46697 [2017/NN]) (EUT C 292, 2018, s. 1).
- (²) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1370/2007 av den 23 oktober 2007 om kollektivtrafik på järnväg och väg och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1191/69 och (EEG) nr 1107/70 (EUT L 315, 2007, s. 1).

Överklagande ingett den 15 december 2020 av Les Mousquetaires och ITM Entreprises SAS av den dom som tribunalen (nionde avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 5 oktober 2020 i mål T-255/17, Les Mousquetaires och ITM Entreprises mot kommissionen

(Mål C-682/20 P)

(2021/C 44/42)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Les Mousquetaires S.A.S., ITM Entreprises S.A.S (ombud: N. Jalabert-Doury och K. Mebarek, avocats)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen och Europeiska unionens råd

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

- upphäva punkt 2 i den dom som tribunalen meddelade i mål T-255/17;
- bifalla klagandenas yrkanden i första instans och ogiltigförklara Europeiska kommissionens beslut C(2017) 1057 av den 9 februari 2017 och beslut C(2017) 1361 av den 21 februari 2017, vari förordnas att Intermarché och Les Mousquetaires, jämte alla av dessa båda bolag direkt eller indirekt kontrollerade bolag, ska bli föremål för granskning enligt artikel 20.1 och 20.4 i rådets förordning (EG) nr 1/2003, och
- förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, såväl vid tribunalen som vid domstolen.

Grunder och huvudargument

Som första grund gör klagandena gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning och underlät att motivera den överklagade domen såvitt gäller bedömningen av huruvida rättsmedlen i fråga om granskningsförfarandet är effektiva.

Som andra grund gör klagandena gällande att tribunalen åsidosatte artiklarna 6 och 8 i Europakonventionen, artikel 296 i fördraget och artikel 20.4 i förordning nr 1/2003, i det att tribunalen åsidosatte sin motiveringsskyldighet och skyldigheten att avgränsa granskningsbesluten.

Som tredje grund gör klagandena gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning och åsidosatte förordning nr 1/2003 i det att tribunalen fann att den del av förfarandet ”som ägde rum innan åtgärder vidtogs som innebar ett påstående om överträdelse” inte omfattades av förordningen.